

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **V. B.**
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. KUKHK-15614/DS/2018/SR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 7. 2018 podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 23. 5. 2018, č. j. KUKHK-15614/DS/2018/SR, a souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2018, č. j. MUTN 21502/2018, kterým byla

žalobkyně uznána vinnou ze spáchání dvou správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla tovární značky Škoda, registrační značky, na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně dle výroku I. dne 5. 12. 2014 v 15:13 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 73 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 70 km/h, a dle výroku II. dne 17. 3. 2015 v 8:31 v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 73 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 70 km/h. Tímto svým jednáním řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně shrnula žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem pěti žalobních bodů, označených: absence uvedení ustanovení, dle kterého správní orgán rozhodoval o sankci; porušení ustanovení právního předpisu; neprokázání omezení rychlosti na 50 km/h; porušení povinnosti k vedení společného řízení; nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.
4. Žalobkyně navrhla zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 3. 9. 2018 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23. 5. 2018, č. j. KUKHK-15614/DS/2018/SR. Dále žalovaný shrnul skutkový stav a průběh řízení před správními orgány.
6. Žalovaný rovněž uvedl, že dle jeho názoru provedl všechny potřebné důkazy, zejména důkazy správním spisem. Podklady ve správním spise neobsahují žádné znatelné rozpory, které by měly vliv na zjištěný skutkový stav. Ve správním řízení před správním orgánem I. stupně bylo řádně provedeno šetření ve věci.

7. K námitce nevedení společného řízení s č. j. 2015/17546/SPR-SR NOH, žalovaný uvádí, že příkaz v dané věci byl vydán dne 4. 5. 2016 a téhož dne byl i doručen. Došlo k tomu tedy až poté, co byly vydány příkazy v nyní projednávané věci. Námitka týkající se společného řízení nebyla obsahem žaloby ze dne 16. 11. 2016, č. j. 30 A 146/2016. V době, kdy žalovaný rozhodoval v nyní projednávané věci, bylo ve věci č. j. 30 A 146/2016 vedeno řízení o kasační stížnosti.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřil. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Z předloženého správního spisu plyne, že o přestupcích vymezených v první části rozsudku byla vedena samostatná správní řízení. Rozhodnutí správního orgánu II. stupně v obou věcech byla následně Krajským soudem v Hradci Králové zrušena a vrácena k dalšímu řízení. Na tomto základě vydal správní orgán I. stupně dne 29. 11. 2017 usnesení, kterým rozhodl o sloučení přestupků sp. zn. 2015/2551/SPR-SR a sp. zn. 2015/12677/SPR-SR do společného řízení s přihlédnutím k § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Dne 1. 3. 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému žalobkyně podala blanketení odvolání ze dne 22. 3. 2018, které ani přes následnou výzvu nedoplnila. O tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Královéhradeckého kraje tak, že 23. 5. 2018 odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uplatnila celou řadu námitek, které formálně rozčlenila do 5 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za odůvodněnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobkyní, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každá dílčí argument žalobkyně.
12. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV. 1. Absence uvedení ustanovení, dle kterého správní orgán rozhodoval o sankci

13. Žalobkyně zastává názor, že rozhodnutí je nezákonné, a to z důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebylo uvedeno ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci. Správní orgán odkázal pouze na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Z tohoto však není možné zjistit, zda uložená sankce je zákonná či nikoliv, neboť odkazované ustanovení vůbec nenormuje žádné pravidlo pro výměru sankce.

14. K tomu krajský soud konstatuje, že není pochyb o tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké požadavky. Právní kvalifikace skutku tak musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 zákona o silničním provozu. Ve výroku rozhodnutí je rovněž obsaženo, že řidičem bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Správní orgán tak jednoznačně identifikoval, že žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Krajský soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že přímo ve výroku správního rozhodnutí sice nejsou uvedena všechna relevantní ustanovení, dle kterých správní orgán uložil sankci, nicméně další relevantní ustanovení byla uvedena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 – 44). Nebylo proto pochyb, jaké povinnosti svým jednáním žalobkyně porušila, tato námitka tak není důvodná. Závěrem krajský soud upozorňuje, že žalobkyní tvrzený odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu není ve výroku vůbec obsažen.

IV.2. Porušení ustanovení právního předpisu

15. Žalobkyně dále namítá, že ve výroku rozhodnutí není obsažen odkaz na porušení ustanovení právního předpisu. Ve výroku rozhodnutí je pouze konstatováno, že žalobkyně porušil místní úpravou stanovená pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to jednáním spočívajícím v tom, že řidič vozidla jel rychlostí 70 km/h. Tím měl porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tato právní norma však nestanovuje povinnost jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Nejvyšší povolená rychlost byla dle výroku rozhodnutí vyplývat z „místní úpravy“, která však ve výroku rozhodnutí nebyla konkretizována. Žalobkyně tak nemohla dostat řádné obhajoby, ke které by bylo třeba, aby správní orgán identifikoval, že v daném místě bylo např. dopravní zařízení, které ukládalo řidičům povinnost jet nejvýše 50 km/h.
16. U této žalobní námitky krajský soud uvádí pouze to, že odkazuje na vypořádání první a třetí žalobní námitky.

IV.3. Neprokázání omezení rychlosti na 50 km/h

17. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítá, že skutková podstata, která byla správním orgánem vzata jako podklad pro napadené rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Nebylo totiž nijak prokázáno, že by v místě, kde měl řidič vozidla překročit nejvyšší povolenou rychlost, platilo rychlostní omezení na 50 km/h, přičemž jde o výjimku z obecného pravidla, dle kterého je mimo obec možné jet rychlostí 90 km/h. Nadto mělo dojít ke změření rychlosti v místě křižovatky, která omezení rychlosti ruší. Správní orgán přitom ani v odůvodnění rozhodnutí nepodává, proč a na základě jaké skutečnosti má za to, že se v daném místě smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Takovéto omezení v daném místě dle žalobce není.
18. Se žalobkyní není možné v tomto závěru souhlasit. Ze správního spisu (mj. z fotodokumentace z měřicího zařízení; z oznámení o přestupku, č. j. 31245/2015;

z vyjádření Policie České republiky ze dne 29. 1. 2014, č. j. KRPH-597-005/Čj-2014-051006) plyne, že v daném úseku byla dovolena maximální rychlost 50 km/h. Ostatně i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že je mu osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami dobře známo z jeho úřední činnosti. Žalobkyně nepředložila žádný relevantní důkaz, který by potvrzoval správnost jejího tvrzení o tom, že v daném úseku bylo možné jet rychlostí vyšší než 50 km/h, resp. který by měl potenciál zpochybnit závěry správních orgánů. K měření „v místě křižovatky“ krajský soud uvádí, že žalobkyně pomíjí, že v konkrétním případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku správního orgánu I. stupně zcela zřejmá. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Relevanci nemá ani fakt, že omezení rychlosti je ukončeno nejbližší křižovatkou. Předně neobstojí v souvislosti s tím námitka žalobkyně, že v tomto případě v místě křižovatky rychlostní limit neplatil. Naopak, ten by přestal platit až s koncem hranice křižovatky. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobkyně v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobkyně je totiž v celém správním řízení vůbec nevznesla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 174/2018).

IV.4. Porušení povinnosti k vedení společného řízení

19. Žalobkyně dále zastává názor, že byla porušena povinnost k vedení společného řízení o více správních deliktech, kdy proti žalobkyni bylo samostatně vedeno řízení pro přestupek ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 2015/17546/SPR-SR NOH. O tomto přestupku bylo zdejším soudem rozhodnuto dne 16. 1. 2018, č. j. 30 A 146/2016 – 56. Ve vztahu k tomuto přestupku je dle žalobkyně podstatné, že v nyní projednávané věci zahájil správní orgán I. stupně řízení dne 8. 9. 2015 a nic mu proto nebránilo skutek ze dne 23. 6. 2015 projednat v právě nyní vedeném řízení.
20. Krajský soud po přezkoumání této žalobní námítky konstatuje, že ji neshledal jako důvodnou. Předně je třeba uvést, že žalobkyně uplatnila námitku společného řízení s přestupkem ze dne 23. 6. 2015 až v žalobě, když v průběhu správního řízení byla pasivní a ani na výzvu správního orgánu nedoplnila podané odvolání. Soud v této problematice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018, ze kterého plyne, že je obecně vhodné, aby paleta námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu nebyla uchovávána na pozdější dobu. V opačném případě lze pochybovat o neúčelovosti takových tvrzení. Jak již ale bylo uvedeno, příležitost namítat takovou vadu řízení však žalobkyně nevyužila. Za situace, kdy žalobkyně sama ve správním řízení vůbec neupozornila na případná další řízení, která byla proti ní vedena, nezakládalo podle Nejvyššího správního soudu nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení bylo totiž z podstatné části důsledkem vlastní pasivity žalobkyně.
21. Rovněž je nezbytné upozornit, že v době, kdy správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí o projednávaných přestupcích, tedy 1. 3. 2018, existovalo o přestupku, o

kterém žalobkyně tvrdí, že měl být projednán ve společném řízení s dotčenými přestupky, rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 1. 2018. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, která byla zamítnuta. Rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyt právní moci 24. 7. 2018. Ani v žalobě proti rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 2015/17546/SPR-SR NOH, ani v následné kasační stížnosti, nebyla, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, uplatněna námitka nevedení společného řízení.

IV.5. Nesouhlas žalobkyně a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

22. Žalobkyně, resp. její právní zástupce, v závěru žaloby požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do jejích práv na ochranu soukromí i jejího obhájce.
23. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. května 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně